

בעוה"ש"ת

קונטרס

עם וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינגוברענגען אין
אינו די ריינע אין קלארע אמונה אין באשעפער, ווי איך
עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פארנעלערנט דורך

פבד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פרשת מקץ תשע"ג

געבויעט אויף די ווערשער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערשער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, קתובים, און מאמרים
פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברוסלב - נא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

.א

ויהי מקץ שנתיים ימים (בראשית מא, א), ברענגט דער
מדרש (בראשית רבה פט, א), דעם פסוק (איוב כח, ג): קץ שם
לחשך, די צרות און פינסטערניש האט אויף א צייט ווילאנג
דאס וועט אנהאלטן, אבער נאכדעם וועט מען ארויסגיין
דערפון.

מען זעהט אז יעדער מענטש מיינט: מיר וועט שוין
שטענדיג פינסטער זיין, און איך וועל שוין קיינמאל נישט

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

ארויס גיין פון מיין צרה, און עס וועט מיר שוין קיינמאל נישט ליכטיג זיין וכו', און אז איינער דארף נעבעך שמאכטן אין תפיסה רחמנא לצלן, טראכט ער אז ער וועט שוין קיינמאל נישט פון דא ארויסגיין. אדער יעדער וואס שמאכטעט נעבעך אין זיין אייגענע תפיסה, אזוי ווי עס שטייט אין תקוני זוהר (כב ע"א): לתברא בית אסירין דילהון, דער גוף פון א מענטש איז אויף א תפיסה פאר זיין נשמה; דאס הייסט, אמאל איז דער מענטש אליין א תפיסה און זיין נשמה פייניגט זיך דארטן, אזוי ווי מען זעהט מענטשן פייניגן זיך אליין, בשעת קיינער רודפ'ט זיי נישט. און פאר יעדן מענטש דאכט זיך אז פאר יענעם גייט בעסער, וואס דאס איז באמת א גרויסער נארישקייט, ווייל יעדער מענטש האט זיין פעקל צרות, נאר קיינער איז נישט אינטרעסירט צו דערציילן זיינע צרות פאר א צווייטן, אזוי ווי די וועלט זאגט: מען וואשט נישט די שמוציגע וועש אינדרויסן.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קיט): די וועלט זאגט אז עס איז דא 'עולם הזה' און 'עולם הבא', 'עולם הבא' גלייבן מיר אז עס איז דא, אבער 'עולם הזה'

ה עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

איז בכלל נישט דא, און לויט די צרות וואס מענטשן מאכן מיט דא אויף די וועלט, איז דא דער גיהנום. נאר עס איז דא איין עצה, צו אנטלויפן צום אייבערשטן און צו די תורה, אזוי ווי חז"ל זאגן (בראשית רבה, יג, ז): אויפן פסוק (איוב ה, ז): אדם לעמל יולד, א מענטש איז באשאפן געווארן זיך צו מוטשענען, ואשרי מי שעמלו בתורה, וואויל איז דעם מענטש וואס ער מוטשעט זיך אין די תורה; דאס הייסט, וויבאלד מען דארף זיך שוין נא מוטשענען, זאל דאס כאטש זיין אין די תורה. און אפילו עס קומט אן שווער אויפצומאכן א חומש, א משניות, א גמרא, א מדרש, זאל ער זיך אנשטרענגען און אין דעם אריינלייגן זיין פלאג, יעדן טאג צו לערנען די פיר לימודים, וואס דורך דעם ברענגט ער ארויף אויף זיך א מורא דיגע לעכטיגקייט פון די פיר עולמות: 'אצילות', 'בריאה', 'יצירה', 'עשיה', אזוי ווי דער אר"י הקדוש זאגט (שער המצוות, פרשת ואתחנן): מקרא: איז אין 'עולם העשיה'. משנה: איז אין 'עולם היצירה'. גמרא: איז אין 'עולם הבריאה'. מדרש און זוהר: איז אין 'עולם האצילות'.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

דאס זאגט דער מדרש (בראשית רבה פט, א): קיץ שם לחשף, זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפילה, יעדער מענטש וועט אמאל ארויסגיין פון זיינע צרות. א בחור רעדט זיך איין אז ער וועט קיינמאל נישט חתונה האבן, און אזוי אויף יעדער מענטש מיט זיין צרה, אבער דער אייבערשטער העלפט, אז עס קומט פאר יעדן די צייט ווען ער גייט ארויס פון זיינע צרות און פראבלעמען.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): א מענטש דארף שטענדיג נאכגיין און זעהן עס זאל זיין שלום צווישן אידן, און אויף אז יעדער מענטש ביי זיך אליין זאל זיין א צופרידענער מענטש, און עס זאל אים נישט זיין קיין חילוק וואס עס גייט אויף אים איבער, שטענדיג זאל ער טרעפן דעם אייבערשטן, און צו דעם איז מען זוכה דורך די 'תורה', וואס ווערט אנגערופן: 'שלום', אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי ג, יז): וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם. און אויף דורך די 'צדיקים' וואס ווערן אויף אנגערופן: 'ברית שלום' (השמיט

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

הזוהר בראשית, רנו ע"א). דורךדעם קען זיין שלום צווישן אידן, אז אידן זאלן זיך ליב האבן, און אזוי אויך זאל יעדער מענטש זיין צופרידן מיט זיך.

דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן פון מחלוקת, און נישט רודפ'ן אדער וויי טוהן א צווייטן, נאר זיך זייער ליב האבן און שטענדיג דן זיין יעדע איד לפי זכות. תו"ל זאגן (עבודה זרה ד ע"א): אזוי ווי די טבע איז ביי פיש, אז דער גרעסערער עסט אויף דעם קלענערן, אזוי אויך ביי מענטשן, וויל איינער אויפ'עסן דעם אנדערן, און ווען מען וואלט נישט מורא געהאט פון די רעגירונג, וואלט איינער אויפגעגעסן דעם אנדערן לעבעדיגערהייט (אבות ג, ב). און ביי יעדע מחלוקת, שרייט מען אז מען מיינט דאס 'לשם שמים', און באמת נעמט זיך אלע מחלוקת נאר פון קנאה.

איך האב געקענט א ברוסל'ער חסיד רבי חיים בנמינ ברך ז"ל, ער איז שטענדיג געווען נאר פריילעך, כאטשיג ער איז געווען א גרויסער ארימאן און ער האט גארנישט געהאט, ער איז געווען אין רוסלאנד אונטער די

פארשאלטענע קאמוניסטן ימח שׁמם, װאס האבן נאר געװאלט אויסרייסן אידישקייט רחמנא לצלן, מען האט אים אמאל געכאפט לייגן טלית און תפילין, האט מען אים גלייך אריינגעשליידערט אין תפיסה, אבער וויבאלד ער איז געװען זייער א פרייליכער איד, האט ער זיך גענומען טאנצן: ברוך השם אז צוליב לייגן תפילין האט מען מיך אריינגעלייגט דא. האבן זיך די אויפזעהערס דארטן אנגערופן איינער צום אנדערן: ער איז דאך א משוגענער, ער טאנצט א גאנצן טאג, מען דארף אים ארויסלאזן! [ביי די רוסן ימח שׁמם האט מען אידישקייט וכו' געדארפט אויסרייסן, אבער אויף א משוגענעם האט מען רחמנות געהאט,] אבער ביים ארויסלאזן דארף מען אונטערשרייבן, און וויבאלד עס איז געװען שבת, האט ער נישט געװאלט מחלל שבת זיין און אונטערשרייבן בשום אופן, האט ער געזאגט: ער שרייבט נישט שבת. האט מען אים געזאגט: װילסטו דען נישט ארויסגיין? ! שרייב דיין נאמען און ביזט פריי! האט ער נאכאמאל געזאגט מיט א שטארקייט: ניין!

שבת שרייב איך נישט. רופן זיי זיך אן: וועסטו דא בלייבן
שמאכטן און קיינמאל נישט ארויס גיין.

האט ער גענומען טאנצן נאך מער: ברוך השם אז נישט
נאר מען האט מיר איינגעזעצט וועגן טלית ותפילין, נאר
יעצט ווילן זיי מיר דא לאזן שמאכטן וועגן היטן שבת, און
ער איז געווען אויסטערליש פרייליך, און נאר געטאנצן
אגאנצן שבת פון גרויס שמחה, האבן זיי אים געפרעגט:
ווען וועסטו יא קענען חתמ'ענען? ! האט ער געזאגט: ווען
איר וועט זעהן שטערנס אינדרויסן, זיי האבן קוים
אויסגעווארט ביז ביינאכט, און גלייך אים געהייסן
חתמ'ענען, און פארשיקט פון דארט.

זיין איידעם דער באקאנטער מגיד רבי יעקב גאלינסקי
שליט"א, האט טאקע דערציילט אז זיין שווער פלעגט נאר
רעדן פון שמחה, און שטענדיג פלעגט ער רעדן די תורה
פון: 'אזמרה' (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב), וואס דארט
שמועסט דער הייליגער רבי אויס, די וויכטיגקייט פון זיין
פריילעך און טרעפן שטענדיג 'נקודות טובות' ביי זיך און

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

י

ביי יעדן איד, אויף פלעגט ער אסאך חזרין די תורה פון:
בצר הרחבת לי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצה), אז אפילו ווען
עס איז זייער ענג פאר א מענטש, זאל ער טרעפן די
'הרחבות', און זעהן די חסדים וואס דער אייבערשטער טוט
אפילו ווען ער האט א צרה.

האט דער מגיד רבי יענקעלע גאלינסקי שליט"א אויף
אמאל פארציילט אן אינטערעסאנטע מעשה, וואס ער האט
אליינס בייגעוואוינט, ער האט אמאל געוואלט גיין צום
פאנעוויזשער ראש ישיבה דער באוויסטער גאון הרב שף
זצ"ל, [ער האט אים נאך געקענט פון יוראפ], האט ער
גענומען א טעקסי, פֿרעגט אים דער טעקסי דרייווער: וואו
וילט איר פארן? זאגט ער: קיין בני ברק צו 'הרב שף', און
ער הייבט אים אן מסביר צו זיין: ער איז אן אדם גדול, ער
קען כל התורה פֿלה, אבער דאס האט דעם פרייען טעקסי
דרייווער גארנישט איבערגענומען, ער פֿרעגט אים נאר:
ברכות טיילט ער? ! ענטפערט רבי יענקעלע: אז דו ווילסט
א ברכה, וועל איך אים זאגן, און ער וועט דיר זיכער געבן א
ברכה, ער קומט אריין צו אים, און ער שטעלט אים פאר:

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן יא

ער האט מיך געברענגט מיטן טעקסי, און ער וויל א ברכה אויף א קראנקן, פֿרעגט הרב שף וצ"ל דעם טעקסי דרייווער: ווער איז דער חולה? זאגט ער: מיין הונט! [דערציילט רבי יעקב אז ער האט באמערקט ווי אזוי הרב שף האלט זיך איין מיט אלע כוחות נישט צו לאכן,] האט ער אים בארואיגט, און ער נעמט א סידור און מישט אויף ביי 'מי שברך לחולה', און הייבט אן צו זאגן: מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך וירפא את החולה... און פֿרעגט אים: ווי אזוי הייסט דער הונט? זאגט ער: לאסי! און ווי אזוי הייסט זיין מאמע? זאגט ער: איף ווייס נישט. מאכט ער צו דעם סידור, און האלט אים אן ביי די הענט מיט ליבשאפט, און זאגט אים: מען קען נישט מאכן א 'מי שברך' אן די מאמעס נאמען, און ער איז ארויסגעגאנגען זייער צופרידן, און נאכדעם איז ער געווארן א בעל תשובה.

פון די מעשה קען מען זיך ארויסלענען א מוראדיגן מוסר השכל ווי ווייט מען דארף מקרב זיין יעדן איד, און אכטונג געבן אויף זיין כבוד, בפרט א בחור וואס עס גייט

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אויף אים דורך אלע שווערע נסיונות, און מען נעמט אים, און מען בויעט אים אויף, און מען ברענגט אים צוביסלעך צוריק, איז דאך דאס די גרעסטע זכות, און אונדאי זאל אַ בחור נישט זיין ערגער פון אַ הונט.

דאס געפונען מיר שוין אויף אין חז"ל (שבת לא ע"א): ווען דער גר איז געקומען צו שמאי, אז ער וויל לערנען די גאנצע תורה אויף איין פוס, האט אים שמאי געזאגט: גיי פון דא, איך דארף נישט קיין משוגעים, ווען ער איז געקומען צו הלל האט ער אים געזאגט: איך וועל דיר אויסלערנען, און ער האט אים געזאגט: מה דעלך סני לחברך לא תעביד, וואס דו ווילסט נישט מען זאל טוהן פאר דיר, טוה נישט פאר א צווייטן. און א מענטש דארף זיך שטענדיג מאכן א חשבון, ווען דאס וואלט געווען זיין אייגן קינד, וואלט ער דען געוואלט מען זאל זיך ווארפן מיט אים?! דערפאר דארף מען מקרב זיין יעדן אידיש קינד. אבער זוכה זיין אז עס זאל זיין שלום צווישן איין איד מיטן אנדערן, דאס איז די שווערסטע זאך.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן יג

אזוי אויף דארף מען אליין זיין א צופרידענער מענטש, און וויסן אז דער לעבן גייט נישט ווי אזוי מען האט געוואלט, און מען האט 'עליות' און 'ירידות', אמאל האט מען א מוראדיגע הצלחה, און אלעס גייט גוט, און פלוצלינג דרייט זיך עס איבער, און עס הייבט אן איבערצוגיין, אבער דאס איז די מעלה פון א איד, אז ער איז: שלום במדותיו, ער איז צופרידן מיט זיך, און עס איז ביי אים נישט קיין חילוק צו עס גייט אים גוט צו נישט, שטענדיג דערהאלט ער זיך.

חז"ל זאגן (שפת י ע"ב): דעם אייבערשטנס נאמען איז 'שלום', [וועגן דעם זאל מען נישט זאגן שלום אין מקוה]. קומט אויס, אז ווען מען נעמט אריין דעם אייבערשטן אין זיך, איז דא שלום און מען קען זיין צופרידן. דאס זעלבע דארף מען אין שטוב אויף אריינברענגען דעם אייבערשטן, ממילא וועט דארט זיין 'שלום בית'. דאס הייסט, מען דארף שטענדיג מוותר זיין אין שטוב, און געבן גערעכט פארן ווייב, נאר אזוי קען מען האבן הצלחה אין לעבן. אבער ווען א מענטש וויל דווקא אויספירן, און ווייזן אז ער איז בעל

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

הבית, קומט נאכדעם ארויס אלע פראבלעמען, אזוי ווי די גמרא דרוקט זיך אויס: הרי זה בא ללמד ונמצא למד, א מענטש מיינט אז ער וועט איר לערנען, ביז דערנוייל ווערט ער געלערנט. ווייל זי קען דאס נישט פארנעמען און זי אנטלויפט צו אירע עלטערן, און ער דארף שוין האבן א גאנצע שלום בית קאמפטע וכו', אבער אז א מענטש האט שכל, דארף ער נישט קומען צו דעם.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נא): מען דארף אסאך הארעווען אין עבודת השם, [דאס הייסט, מען דארף אסאך רעדן צום אייבערשטן], און מען דארף האבן אסאך סיעתא דשמיא, אז די זאץ און אפפאל פונעם מח זאל זיך זעצן. ווייל א יונגע מענטש קאכט נאך זייער שטארק, און מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן און האבן אסאך סיעתא דשמיא, אז מען זאל זוכה זיין צו ישוב הדעת און קענען מותר זיין און נאך געבן.

זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): דורך די צדיקים, און דורך די תורה וואס ווערן אנגערופן

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

טו

ש'לום, קען מען זוכה זיין דערצו. ווייל דאס איז די גאנצע ארבעט פון צדיקים: אריין צו ברענגען אין א מענטש די מדה פון שלום, ער זאל זיין א צופרידענער מענטש, ממילא באדערט אים שוין נישט אלע זאכן ארום אים, אזוי אויף אז א מענטש לערנט די תורה הקדושה, זעצט דאס אים דער מח.

ג.

זאגט דער הייליגער רבי ווייטער (שם): א מענטש דארף וויסן אז: מלא כל הארץ כבודו, דער אייבערשטער איז אויף די גאנצע וועלט. ולית אתר פנוי מיניה, עס איז נישט דא א פלאץ וואו דער אייבערשטער זאל נישט זיין. ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, דער אייבערשטער פילט אן אלע וועלטן, און ער נעמט ארום אלע וועלטן, און אפילו א מענטש ארבעט צווישן גוים, זאל ער נישט זאגן: דא אויף אזא פלאץ קען איך נישט דינען דעם אייבערשטן, נאר ער זאל וויסן אז דארטן קען ער אויף דינען דעם אייבערשטן, ווייל דארטן איז אויף דער אייבערשטער; נאר וויבאלד דער

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

מענטש איז ארום גענומען מיט קליפות רחמנא לצלן, אזוי ווי די גמרא זאגט (ברכות ו ע"א): ווען א מענטש וואלט געזעהן וואס עס טוט זיך ארום אים, און וויפיל טויזנטער מזיקים און קליפות רחמנא לצלן געפונען זיך אויף זיין רעכטע און לינקע זייט, וואלט ער דאס נישט געקענט פארנעמען. [אפילו די סייענטיסטן זאגן: זיי קענען זעהן ווי אזוי אלע מענטשן זענען ארום גענומען מיט דזשערמס. וואס באַמט איז דאס 'קליפות' וואס א מענטש האט באשאפן מיט זיינע זינד רחמנא לצלן, נאר זיי רופן דאס אן דזשערמס], און די אלע קליפות מאכן אים שפירן אז ער איז זייער ווייט פון באשעפער.

אבער לויט וויפיל ער נעמט אראפ פון זיך די קליפות און לבושים וואס דאס פארדעקט און פארהוילט פון אים דעם אייבערשטן, הייבט ער אן מער און מער צו זעהן אז עס איז דא א באשעפער, ממילא שפירט ער זיך גענטער צום באשעפער, און ער האט זיך ליב מיטן אייבערשטן; און ער הייבט אן צו זינגען שירות ותשבחות און געזאנגען פארן

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

בורא פל עולמים, וואס דאס איז די העכסטע מדריגה אז דער מענטש זאל שפירן אז דער באשעפער איז דא.

און ווי אזוי קען א מענטש וויסן צו ער האט שוין מבטל געווען די קליפות? אויב ער איז פריילעך איז א סימן אז ער איז שוין ביי די קדושה, און ער איז נאנט צום אייבערשטן, ווייל ביים אייבערשטן איז נאר דא שמחה, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברי הימים-א טז, כז): עוז וחדנה במקומו. און שמחה פארברענט אלע קליפות.

און א מענטש דארף זיך זייער פרייען מיט יעדע נקודה טובה וואס ער האט, און אפילו ער טרעפט נישט גארנישט מיט וואס צו זיין פריילעך, קען ער זיך אבער פרייען מיט דעם אליין אז ער איז געבוירן געווארן א איד, שלא עשני גוי! (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י), און אז ער האט געזינדיגט, דארף ער אויך נישט זיין צובראכן, נאר תשובה טוהן, ווייל תשובה איז אויך א מצוה אזוי ווי אלע מצוות, און דער עיקר תשובה איז זיך מתוודה צו זיין, און אלעס דערציילן פארן אייבערשטן (רמב"ם הלכות תשובה, פרק א), וואס

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

דעמאלטס איז אים דער באשעפער מוחל אויף אלעס וואס ער האט געזינדיגט, אזוי ווי חז"ל זאגן (תורת כהנים בחקתי, פרק ח): אמר הקדוש ברוך הוא למשה מנד שמתוודים, אני מוחל להם, דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה: גלייך ווען א מענטש פארציילט מיר אויס וואס ער האט געטוהן, בין איך אים מוחל; פונקט אזוי ווי א טאטע ווען ער ווערט אויפגערעגט אויף א קינד וואס האט עפעס שלעכטס געטוען, אבער אויב דער קינד קומט און זאגט: טאטע! איך וועל שוין זיין גוט, טאטע! איך וועל שוין זיין וואויל, האט דער טאטע רחמנות אויף אים, און ער איז אים מוחל, איז דאך אונדאי און אונדאי - אן קיין שום פארגלייך - אז ווען מען קומט צום בורא פל עולם, און מען דערציילט אים אלעס, איז ער גלייך מוחל.

עס פלעגט זיין דער סדר ביים הייליגן צאנזער רב זכותו יגן עלינו, אז פאר סופות פלעגט מען אים ברענגען צוויי קעסטלעך פון די שענסטע אַתרוגים ער זאל זיך אויסקלויבן פאר זיך, און עס זאל זיין גענוג אויף פאר זיינע קינדער און אייניקלעך, און דער הייליגער צאנזער רב האט

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן יט

אנגעווארענט: קיינער זאל נישט אויפמאכן די קעסטלעך פון די אַתרוגים ביז ווילאנג ער קלויבט זיך אויס אן אַתרוג, נאכדעם קענען שוין די קינדער און אייניקלעך אויך נעמען. האט זיך איינער פון די אייניקלעך געמאכט א חשבון: מן הסתם וועל איך זיין דער לעצטער צו קענען קלויבן און מען וועט מיר איבערלאזן דעם שוואכסטן אַתרוג, איז ער געגאנגען שטילערהייט און אויפגעמאכט איין קעסטל און ארויסגענומען א אַתרוג און דאס צוריק פארמאכט. נאכדעם ווען מען האט געברענגט פארן הייליגן צאנזער רב די אַתרוגים, און ער האט באמערקט אז איינער האט דאס שוין אנגעעריט, האט ער זיך גערעגט: ווער האט דא אנגעעריט? ! פארשטייט זיך אז דער הייליגער צאנזער רב האט אוודאי געוואוסט וועלכער אייניקל דאס איז געווען, און ער האט נישט געוואלט רעדן מיט אים, און ער האט אים מרחק געווען.

מען האלט שוין ערב סופות נאכמיטאג, וואס ווי באוויסט פלעגט דעמאלטס דער הייליגער צאנזער רב טיילן אויסטערליש אסאך צדקה, וואס ער האט נאר געהאט, [אזוי

כ עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

ווי דער אַרײַ הקדוֹש זאָגט (עײַן פֿרי עץ חיים שׂער יום הַכּפּוּרִים, פֿרק א; שׂער חג הַסּוּכּוֹת, פֿרק א): עַרְבּ סוּכּוֹת אײַז די גֵרְעֶסְטֶע צײַט פּוֹן צְדָקָה. אָבער אײַף דעם אײַניקל האָט ער נישט געװאָלט קוקן, פֿאַרשׂטײט זײַף אַז ער האָט שׁוין גוט חֲרָטָה געהאַט אײַף דעם װאָס ער האָט געטױען, אײַז ער אַרײַן געקומען צום זײַדן און אױסגעזאָגט דעם אַמַת: זײַדע! אײַף האָב עס גענומען, און אײַף װיל שׁוין זײַן װאָויל. זאָגט דער צאָנזער רב: אַזױ! דו װילסט שׁוין זײַן װאָויל? ! אײַף װיל שׁוין אײַף זײַן װאָויל! לאַמיר בײַדע זײַן װאָויל און דער באַשעפֿער װעט אונז בײַדע מוֹחֵל זײַן.

על אחת כמה וכמה ווען א איד קומט צום בורא פֿל עולמים, און זאָגט: רבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם! אײַף בײַן דוּרְכֶגְעֶפֶאלֶן מײַט גראָבע עבירות, אָבער אײַף װעל שׁוין זײַן װאָויל, אײַף װעל דאָס שׁוין מער נישט טוהן, און אַפֿילו אײַף האָב דיר שׁוין אַסאַך מאל צוגעזאָגט, און אײַף בײַן לײַדער נאַכאַמאל דוּרְכֶגְעֶפֶאלֶן, װיל אײַף נאַכאַמאל תּשׁוּבָה טוהן וכו'. אײַז אַװדאִי אַז דער אײַבֿעֲרֶשֶׁטֶער נעמט אָן זײַן תּשׁוּבָה, און ער אײַז אים מוֹחֵל אײַף אַלעס; װײַל דאָס אײַז דער עיקר מעֵלָה

כא עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

פון א איד אויף דער װעלט, אז ער טוט תשובה, און ער דערהאלט זיך.

ד.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): עס איז דא צוויי ערליי טעג, גוטע טעג און שלעכטע טעג, אזוי ווי שלמה המלך זאגט (קהלת ז, יד): **ביום טובה היה בטוב, וביום רעה ראה**; דאס הייסט, ווען דו האסט א גוטע טאג זיי אויפגעלייגט און פריילעך, און אין א שלעכטן טאג, קוק גוט אריין, וועסטו זעהן אז דארט איז אויף דא גוטס, וואס דאס איז די תורה; דאס זאגט אויף דער פסוק (דברים יא, כו-כח): **ראה אנכי נתן לפניכם 'היום'**, דער באשעפער געט פאר יעדן איינעם א מתנה דעם 'טאג', אבער אין דעם טאג איז דא א ברכה און חלילה דאס פארקערטע א קללה. און דאס ווענדט זיך אין דעם מענטש: **את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום**, איז ער זוכה און ער פריידט זיך מיט די מצוות וואס ער האט, לעבט ער א גוטן טאג און ער איז פריילעך, והקללה אם לא תשמעו

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

אַל מצות ה' אלקיכם, וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום וגו', אפער אויב איז ער נישט פריילעך מיט זיינע מצוות וואס ער האט, ווייל ער גלייבט נישט אין זיך, און ער ווייסט נישט ווי חשוב ער איז ביים אייבערשטן, דאס איז נעבעך דער גרעסטער קללה, און דער גאנצער טאג גייט אים אנוועק מיט צופראכנקייט, און ער כאפט נישט אריין וואס ער קען.

דאס זאגט דער הייליגער רבי (שם): אז עס גייט דיר גוט: ברוך השם ביזט אויפגעשטאנען, זיך אפגעגאסן נעגל וואסער, געזאגט ברכת התורה, געלאפן אין מקוה, געדאווענט די דריי תפילות מיט מנין, און געלערנט חומש רש"י מיטן תרגום, משניות, גמרא, און געגעבן צדקה און אריינגעכאפט מצוות; איז דאך אונדאי גוט, און זיי נאר פריילעך.

אונדאי איז דא א חילוק צווישן איינער וואס לערנט איין בלאט גמרא צו איינער וואס לערנט צען אדער צוואנציג בלעטער גמרא, דאך קען נישט יעדער דאס באווייזן, זאל

כג עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

ער זיך זייער פרייען מיט זיין איינעם דף װאס ער קען יא לערנען, און אזוי זאל ער זיין זייער פריילעך מיט יעדע קלייניקייט װאס ער כאפט אריין.

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה זאגט (לקוטי הלכות תרומות ומעשרות, הלכה ג): [עס איז פדאי אז מען זאל דורך לערנען די הלכה], רוב מענטשן האבן נישט קיין חשק און זענען זיך מתרשל פון טוהן מצות, ווייל זיי טראכטן: די בלאט גמרא אדער די פעני פאר צדקה, װעט מיר סיי ווי שוין נישט העלפן, און אזוי ביי אלע מצוות, אבער דער אמת איז פארקערט: דווקא יעדע קלייניקייט װאס א מענטש טוט, װעט אים מורא'דיג צוניץ קומען, און די דף גמרא און די פרוטה װאס ער געט פאר צדקה, דאס װעט אים העלפן, [דער הייליגער רבי האט צוגעזאגט (שיחות הר"ן סימן קמא): װער עס װעט געבן א 'פרוטה' פאר צדקה און זאגן די צען קאפיטלעך תהלים [תקון הפליל], װעט ער אים ארויסשלעפן פון גיהנום און שאול תחתית. דער הייליגער רבי וואלט פונקט אזוי געקענט בעטן מען זאל געבן אכטצן

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

דאלער, דאך האט דער הייליגער רבי נאר געזאגט אז מען זאל געבן א 'פרוטה לצדקה'.

חז"ל זאגן (בבא בתרא ט ע"ב): פל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול, פון יעדע פעני וואס מען געט ווערט נאכדעם א ריזיגן סכום, נאר פארנוואס געבט נישט א מענטש קיין צדקה פאר יעדע תפלה? ווייל ער מיינט אז ער דארף געבן עפעס א חשוב'ע סומע, און דאס האט ער דאך נישט יעצט צו געבן, ממילא געט ער גארנישט, אבער ווען א מענטש ווייסט די חשיבות פון יעדע פעני, וואלט ער שטענדיג געגעבן צדקה, דער אר"י הקדוש זאגט (שער הפנות, ענין תפלת השחר): ווען מען זאגט ביים דאווענען: ואתה מושל בכל, זאל מען געבן צדקה, פאר תיקון הפללי געט מען א פרוטה, און אזוי אויף פאר מנחה און פאר מעריב, נכאטשיג דער ירושלמי זאגט (פאה ח, ח): אז ביינאכט זאל מען נישט געבן קיין צדקה וכו', זאגט שוין אויף דעם דער הייליגער מונקאטשער רב זכותו יגן עלינו (דברי תורה קמא, קיז): אז מען דארף נישט מורא האבן, און

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן כה

מען זאל זיך נישט ארויסדריייען פון געבן צדקה ביינאכט פאר ארימעלייט (עינין שם באריכות בנועם לשונו).]

און אזוי איז דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה דארט זייער מאריך, אז די עיקר סבה פארוואס א מענטש כאפט נישט אריין אויף דער וועלט וואס ער קען ווען אריינכאפן, קומט פון רבוי אור, שטענדיג טראכט ער אז ער וואלט געדארפט אזויפיל טוהן פארן באשעפער, און אזוי ווי ער קען דאך דאס נישט באווייזן, ממילא טוט ער גארנישט, אין די צייט וואס דער באשעפער בעהט נישט פון אים נאר וואס ער קען יא טוהן.

קומט אויס אז א מענטש דארף זיך שטענדיג מחיה זיין מיט יעדע ביסל גוטס וואס ער האט, וואס דאס איז די גוטע טאג וואס ער האט, דאס מיינט: ביום טובה יהיה בטוב.

אבער וואס טוט מען ביום רעה אין דעם שלעכטן טאג וואס עס גייט אויף אים נעבעך דורך צרות צרורות? ! איז די עצה: 'ראה', ער זאל גוט קוקן וועט ער זעהן אז אין די שלעכטס איז אויף דא גוטס.

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

מיט דעם טייטשט דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה אויס (לקוטי הלכות חנוכה, הלכה ג): דער חלום פון פּרעה, װאס נאר יוסף האט דאס געקענט פּוּתֵר חלום זיין, װאס די זיבן פּעטע קיען איז מרמז אויף די גוטע טעג װאס אַ מענטש האט, און עס גייט אים גוט און ער איז מלא שמחה, און פּלוּצלינג געט זיך דאס אַ דריי איבער, און עס קומען מאַגערע קיען, און שלינגען איין די פּעטע קיען, און מען דערקענט גארנישט אז עס איז בכלל געווען פּעטע קיען; װאס דאס װייזט אז עס קומט אַ צייט װאס עס הייבט אַן איבערצוגיין אויף דעם מענטש, און ער װערט זייער צופראַכן, און קיינער קען אים נישט פּוּתֵר חלום זיין, װאס איז דא געשען מיט זיין גוט לעבן? ! צום ביישפּיל: אַ מענטש װאס איז געווען פאַרמעגליך, און פּלוּצלינג האט ער אַלעס פאַרלוירן, און ער װערט אויס מענטש, און ער װייסט נישט װאס צו טוהן, און קיינער קען אים שוין אפילו נישט מחזק זיין, אזוי אויף זעהט מען אַ יונגל װאס פּלעגט זיין אזוי פּריילעך, ער האט געטאַנצן און געשפּרינגען, נאכדעם ער איז געווארן בר מצוה מיט אַזאַ שמחה,

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

כז

פֿלוצלינג ווען ער איז אַלט געווארן פֿערצן - זעכצן יאר און ער איז דורךגעפאלן, איז ער געווארן אינגאנצן צופראַכן, און קיינער קען אים נישט העלפֿן אַרויסצוגיין פֿון זיינע פֿראַבלעמען.

נאר דער צדיק קען אים פֿותר חלום זיין, און ער לערנט אים אים ווי אזוי דער לעבן גייט, און מען דארף זעהן זיך אסאך צו צוגרייטן אין די יוגענט, וואס דעמאלטס איז די בעסטע יארן, און אז מען לערנט אסאך מקרא, אסאך משנה און אסאך גמרא, און אז א יונגער בחור האט שכל און ער ווייסט ווי אזוי אויסצוגנוצן די צייט, קויפט ער זיך איין אסאך סחורה, אז אפילו נאכדעם ווען חלילה וחס עס הייבט אים אן איבערצוגיין, האט ער זיך מיט וואס צו דערהאלטן, מיט אלעס וואס ער האט זיך אָנגעזאַמלט בַּמשך די יארן.

דאס זאגט דער פֿסוק (בראשית מא, לו): וְהָיָה הָאָכֵל לַפִּקְדוֹן, דאס וואס דו האסט אמאל געלערנט, דאס קומט צוניץ פאר א מענטש שפעטער ווען ער דארף דאס האבן,

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

בפֿרט אז אַ מענטש האט שְׁכָל און ער לערנט אַסאָך דעם הייליגן רבינ'ס ספֿרים, און ער הערט זיך אָן מיט אַסאָך אַסאָך התחזקות, דעמאלטס אַפילו װען עס קומט אויף אים חס ושלום שׂווערע ביטערע צייטן, האט ער מיט װאס זיך צו מחיה זיין און זיך מחזק זיין.

מיט דעם איז דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה אויף מקשר דעם ענגן פון חנוכה, [וואס געפאלט שטענדיג אויס פֿרשת מקץ], ווייל חנוכה איז מען מכניע די קליפה פון ינן, וואס חז"ל זאגן (ראש השנה יח ע"ב): אז זיי האבן גוזר געווען אז מען זאל נישט דערמאנען דעם אייבערשטנס נאמען. ווייל פון וואס אַ מענטש רעדט, ביי דעם האלט ער, און מען קען גלייך דערקענען אַ מענטש דורך זיין מויל, אזוי ווי דער בעל שם הקדוש האט געזאגט: דער מענטש זאגט אליינס אויס אלעס וואס ער האט געטוהן, אזוי אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"ו): יעדע זאך וואס דער מענטש טראכט מוז אדורך גיין זיין מויל.

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

דער בעל שם הקדוש איז אמאל געווען מיט זיינע תלמידים אונטערװועגנס, און זיי האבן זיך אפגעשטעלט ביי א גאסט-הויז [קרעטשמע], און דער גאסט געבער האט געגעבן פארן בעל שם הקדוש גלעזלעך און עפעס צו טרינקען, פֿרעגט אים דער בעל שם הקדוש: די גלעזלעך זענען גע׳טובל׳ט? ענטפערט דער בעל הבית: יא גע׳טובל׳ט, נישט גע׳טובל׳ט, טרינקט רבי! ווי נאר דער בעל שם הקדוש האט דאס געהערט, איז ער זייער דערציטערט געווארן, און ער האט זיך אויפגעהויבן, און זיך אנגערופן פאר זיינע תלמידים: איך מוז פון דא ארויסגיין, דא היט מען נישט קיין טהרת המשפחה רחמנא לצלן; ווייל עס איז נישטא אזא זאך אז א מענטש זאל סתם אזוי זאגן אזאלעכע װערטער: יא גע׳טובל׳ט, נישט גע׳טובל׳ט. א מענטש מוז זיך פארעדן רחמנא לצלן, און ער כאפט גארנישט אז ער זאגט אויס אלעס וואס ער האט געטוהן, נאר איינער זאגט דאס ארויס אפען, און אן אנדערער אפילו ער פרובירט צו באהאלטן, דאך אומוילנדיג פארציילט ער דאס אויס, און דער צדיק וואס

ל עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

האט א ריינעם מ'ח מיט ריינע אויגן און ריינע אויערן, כאפט גוט אויף וואס ער האט געזאגט, דאס זענען אונז חז"ל מרמז (חילין יז ע"ב): רב בדיק בלישניה, רב האט בודק געווען א מענטש דורך זיין צונג; דאס הייסט, ווען ער האט געהערט א מענטש רעדן, האט ער שוין גלייך געוויסט ווער דער גאנצער מענטש איז און וואו ער האלט.

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות ניבול פה, סימן א'): א מענטש וואס רעדט שמוציג איז א סימן אז ער איז פול מיט שמוץ, און פון דעם טראכט ער. שלמה המלך זאגט (משלי ב, ו): מפיו דעת ותבונה, פון די מויל פון א מענטש, קען מען וויסן זיין גאנצע מ'ח, און וואס ער טראכט.

קומט אויס, אז א איד רעדט צום באשעפער, איז דער באשעפער דא, און וועגן דעם האבן די יונים דער עיקר געוואלט ארויסרייסן אז מען זאל נישט רעדן פון באשעפער, און ווען די חשמונאים זענען זיי בייגעקומען, האבן זיי איינגעפירט, אז נישט נאר מען זאל רעדן פון באשעפער, נאר אפילו אויף א שטר, זאל מען שרייבן

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן ל א

בְּסִיעָתָא דְּשִׁמְיָא [בס"ד], בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ [בעזרהשי"ת],
פְּדִי אֶז שְׁטַענְדִּיג זָאל מֶען דְּעַרְמָאנְען דְּעם בַּאשְׁעַפְּעָרס
נְאמֶען.

דער של"ה הקדוש זאגט (שער האותיות, א - אמת ואמונה, מו
- נג): א רמז אויפן פסוק (משלי יט, כא): רבות מחשבות בלב
איש ועצת ה' היא תקום, א מענטש טראכט אסאך
פלענער, אבער וואס איז די עצה אז עס זאל מצליח זיין?
דורך דעם וואס ער דערמאנט דעם אייבערשטנס נאמען.
דאס איז דער פסוק מרמז: 'היא' תקום, וואס איז ראשי
תיבות: א'ם י'רצה ה'שם. אז א איד וועט שטענדיג זאגן:
אם ירצה השם, אדער: בעזרת השם, אדער: אז דער
באשעפער וועט העלפן וועל איך גיין, וועל איך טוהן, וועל
איך ערלעדיגן, דורך דעם וואס ער דערמאנט דעם
אייבערשטנס נאמען, ווארפט ער אראפ די קליפות, און ער
וועט מיטן אייבערשטנס הילף מצליח זיין.

ה.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות חנוכה, הלכה א; ועוד): חנוכה איז א לשון פון חינוך, זיך באנייען; װעגן דעם זעהט מען אז די ערשטע נאכט צינדט מען איין ליכטל, די צווייטע נאכט צינדט מען צוויי, אבער מען גייט צוריק צום ערשטן לעכט, די דריטע נאכט צינדט מען דריי, און מען גייט נאכאמאל צוריק צום ערשטן, אזוי גייט מען יעדע נאכט צוריק צום אנהייב, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב): װען מען קומט צום צדיק, דארף מען שטענדיג קומען פון דאסניי, אזוי ווי מען קומט יעצט די ערשטע מאל, און נישט טראכטן: איך ווייס שוין וואס דער צדיק װעט רעדן. חז"ל זאגן (חגיגה ג ע"א): אין בית המדרש בלא חידוש, שטענדיג װען א מענטש גייט אין בית המדרש לערנען, אדער ער גייט צום צדיק, װעט ער געוואר װערן און הערן נייע זאכן, און אפילו ער װעט נישט הערן ממש קיין נייע זאכן, װעלן אבער די אלע זאכן וואס איז שוין ביי אים אלט געווארן, אויפגעפרישט װערן ווי גיי.

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

לג

ווייל דער גאנצער ארבעט פונעם סמ"ך מ"ם איז אריינצוברענגען אין דעם מענטש אן אלטקייט, וואס דאס איז 'חכמת יון', אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן טייטשט (לקוטי הלכות בציעת הפת הלכה ה): דאס וואס עס שטייט אין פסוק (תהלים סט, ג; טו): טבעתי ביו"ן מצולה, הצילני מטי"ט ואל אטבעה, איך בין איינגעזינקען געווארן אין א געדעכטע זומפ, וואס איך קען נישט ארויס גיין, און ווי מער איך וויל ארויס גיין, ציעט מיר עס מער אראפ, און איך זינק טיפער און טיפער, ווייל דער ליים איז שוין זייער געדעכט, און מען קען זיך נישט ארויסזעהן דערפון. דאס זענען געווען די יונגים, וואס זיי האבן רחמנא לצלן געוואלט אריינלייגן אינעם מענטש אזוי שטארק די: טבע, מקרה, מזל, אז ער זאל טראכטן אז ער וועט שוין קיינמאל נישט ארויסגיין פון זיין שלעכטס, און אויף דעם האבן די חשמונאים מלחמה געהאלטן, ביז דער אייבערשטער האט געהאלפן, אז זיי האבן געטראפן דעם 'פך שמן', איין קריגעלע אויל, וואס מיט דעם האבן זיי געוויזן אז עס איז נאך דא איין פונק, עס איז נאך דא א צדיק וואס זיין קריגעלע אויל איז ריין, ער

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

האט א ריינעם מוח, און ריינע לימודים אז דער באשעפער איז שטענדיג מיט יעדן איד, און מען קען זיך שטענדיג אויפרישן, וואס דורכדעם ווערט מען ניצול פון די יונגים און פון אלע שלעכטע מדות וואס די גוים ברענגען אריין אין די אידן, און אפילו ווען א מענטש האט שווערע צייטן איז ער זיך מחזיק מיט דעם וואס ער האט אמאל געהאט גוטע צייטן, און דאס געט אים כח אנצוגיין ווייטער, און ער פרישט זיך צוריק אויף.

דאס איז דער גאנצער סוד פון חנוכה: מען זאל זיך שטענדיג דערהאלטן, ברוך השם מיר האבן זיך מיט וואס צו דערהאלטן, אז מיר זענען מקורב צו אזא רבי'ן, און דער עיקר זאל מען זעהן אז מען זאל זיך ליב האבן און זיך האלטן צוזאמען, בפרט אין שטוב דארף מען מותר זיין, ווייל נאר אזוי קען מען האבן שלום בית און א גליקליך לעבן, כאטשיג ביי די גוים איז דא 'איקוואל רייטס', יעדער מענטש האט זיך זיינע רעכטן, אבער ביי אידן וויסט מען אז מען דארף נאכגעבן, און אז מען געט גערעכט אין שטוב, וועט זי נאכדעם מכבד זיין די מאן, און מודה זיין צו

עס וועט דיר נאך לעכטיג ווערן

אים, און אפילו נישט, דארף מען וויסן אז דאס קומט נעבעך צוליב די עוונות, ווייל די פרוי איז א ביין פונעם מאן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית ב, כג): **עצם מעצמי**, זי איז א ביין פון מיינע ביינער.

אמאל איז געווען א שווערע פרוי וואס איר מאן איז געווארן א ברסלבר חסיד, און איר האט דאס זייער פארדראסן: הייבן, מען האט געמאכט איר מאן פאר א ברסלבר?! און וויבאלד זי איז געווען א שטארקע פרוי, האט זי זיך געשטעלט ביים טיר פונעם ברסלברין שול, און ווער עס איז אריין אין שול, האט זי אים אנגעקנאקט מיט א בעזעם, און מענטשן האבן שוין מורא געהאט צו קומען אין שול, ביז עס איז געקומען איינער פון אונזערע לייט, און ער האט זיך נישט דערשראקן, און ער האט פון איר ארויסגעכאפט דעם בעזעם, און האט איר אנגעהויבן צו קנאקן, און אזוי איר פארטריבן ביז איר הויז, דערנאך האט ער פארגעהאלטן איר מאן: דער גאנצער עולם דארף ליידן וועגן דיין ביין?!

עס װעט דיר נאך לעכטיג װערן

אָבער אז מען טוט תשובה, און מען נעמט דאס אן פאר
 פפרות עונות, װעט זיך אלעס איבערדרייען. אזוי ווי חז"ל
 זאגן (עין ברכות סב ע"א): קבלה דיסורי שתיקותא ומבעי
 רחמי, די מעדעצין פאר יסורים איז שווייגן, און בעטן דעם
 איבערשטן. װעגן דעם איז די איינציגסטע עצה נאר צו
 בעטן דעם איבערשטן, און אזוי װעט זיך סוף כל סוף
 אלעס איבערדרייען צום גוטן.

דער איבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין זיך צו
 קענען באנייען, און עס זאל זיין שמחות ביי אידישע
 קינדער, אמן!

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~